

ПРОЛЕТАРИ ВСІХ КРАЇН, СДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛІПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 40 (836) | Субота, 1 жовтня 1983 року | Ціна 2 коп.

У ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УТОГ

22 вересня цього року в Києві відбувся V пленум Центрального правління Українського товариства глухих, який розглянув такий порядок денний:

«Про організаторську і політико-виховну роботу в трудових колективах, організаціях і культзакладах УТОГ по виконанню рішень червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС».

У роботі пленуму, крім членів і кандидатів у члени Центрального правління Українського товариства глухих, взяли участь директори виробничих об'єднань і підприємств Товариства, що не входять до складу ЦП УТОГ.

З доповідю по першому питанню порядку денного виступив виконуючий обов'язки голови Центрального правління Українського товариства глухих товариш Шпак Петро Прокопович.

В обговорюваній доповіді на пленумі виступили: О. Д. Тверська — голова Житомирського облвідділу УТОГ, Г. Г. Мигаль — директор Кам'янець-Подільського учбово-виробничого підприємства, М. М. Тулбаєва — голова Сумського облвідділу УТОГ, В. В. Водолазький — бригадир тракторної бригади колгоспу імені Леніна Кременського району Ворошиловградської області, Т. С. Пісковець — голова Харківського облвідділу

УТОГ, І. А. Сапожников — директор Науково-методичного кабінету клубної роботи УТОГ.

В обговорюваному питанні пленум Центрального правління УТОГ прийняв постанову, в якій цілком і повністю схвалив і взяв до неухильного виконання рішення червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, програмні положення і висновки, що містяться у промові Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Андропова Ю. В. на Пленумі, і накреслив заходи, спрямовані на поліпшення організаторської і виховної роботи в Товаристві.

Пленум Центрального правління УТОГ затвердив постанову президії ЦП УТОГ про звільнення товариша Семка Антона Хомича від обов'язків голови Центрального правління Українського товариства глухих.

У роботі пленуму ЦП УТОГ взяли участь: Відповідальний працівник Ради Міністрів УРСР тов. Михайлук П. Г., ст. економіст Держплану УРСР тов. Тропінова Т. Л.

На пленумі Центрального правління УТОГ виступив з промовою заступник Міністра соціального забезпечення Української РСР товариш Соловіх І. С.

У президії Центрального правління УТОГ

22 вересня 1983 року відбулося засідання президії Центрального правління Українського товариства глухих, на якому розглянуто організаційне питання.

У зв'язку з переходом на іншу роботу президія Центрального правління УТОГ увільнила товариша Стадніка Д. П. від обов'язків голови Центрального правління УТОГ.

Президія Центрального правління доручила виконувати обов'язки голови ЦП УТОГ товаришу Шпаку Петру Прокоповичу.

ВИХОВНУ РОБОТУ — НА РІВЕНЬ ЗАВДАНЬ

Доповідь В. О. голови ЦП УТОГ товариша Шпака П. П.

Товариши!

Наш пленум обговорює питання, яке, за словами Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Ю. В. Андропова, є одним з корінних питань діяльності партії, однією з найважливіших складових частин комуністично-го будівництва. Трудівники нашого Товариства, як і весь радянський народ, з глибоким задоволенням сприяли рішення червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, промову на честь Генерального секретаря нашої партії товариша Ю. В. Андропова.

Червневий Пленум ЦК КПРС озбрів партійні організації, всі кадри широкою програмою вдосконалення комуністичного виховання. Пленум висунув вимогу — піднести ідеологічну, масово-політичну, пропагандистську і організаторську роботу на рівень тих великих і складних завдань, що розв'язуються в процесі вдосконалення розвинутого соціалізму.

Головний політичний висновок, що його зробив Пленум ЦК КПРС, полягає в тому, що ідеологічна, виховна, пропагандистська робота всім ходом історично-го розвитку нашого суспільства висувається на перший план, що в цій роботі необхідно доходити до кожного трудівника, до кожної радянської людини.

* Доповідь друкується зі скороченням.

Українське товариство глухих має в своєму розподіленні великі можливості для організації виховної роботи. Це, перш за все, такі виняткові за масштабами і ефективністю засоби виховання у праці, як соціалістичне змагання і рух за комуністичне ставлення до праці, випробувані форми зачленення трудящих до управління виробництвом, технічна творчість, організація економічної освіти та інші. У розпорядженні Товариства 174 культзаклади, червоні кути, бібліотеки з книжковим фондом 396,5 тисяч примірників. Працює створений в 1969 році професійний театр міміки і жесту «Райдуга».

Усі культзаклади обладнані технічними засобами пропаганди. Великим засобом виховання є газета «Наше життя». Методичну і практичну допомогу надає клубним закладам Науково-методичний кабінет.

Величезні виховні можливості закладені в самій структурі Товариства, самодіяльному характері його роботи. Через відділи і первинні організації УТОГ ми можемо доходити, як того вимагає партія, буквально до кожного нечуючого, залучати його до активного виробничого і громадського життя.

Українське товариство глухих нагромадило значний досвід формування у трудящих марксистсько-ленинського світогляду, роз-

витку їх політичної і трудової активності, виховання класового підходу до явищ дійсності. Про громадянську зрілість трудових колективів свідчать їх конкретні справи. Програма економічного і соціального розвитку Товариства, вироблена в світлі рішень ХХVI з'їзду КПРС і XI з'їзду УТОГ, в цілому реалізується успішно.

ПЛАН промислового виробництва перших двох років п'ятирічки і вісім місяців 1983 р. в цілому виконаний по всіх техніко-економічних показниках. Обсяг промислового виробництва зрос на 10,2 процента при запланованих на п'ятирічку 8,7 процента. Весь приріст промислової продукції досягнуто за рахунок зростання продуктивності праці.

Гідно оцінюючи зроблене, нам слід зосередити увагу на питаннях дальшого підвищення ефективності ідеологічної роботи, реалізації не використаних резервів для посилення її зв'язку з завданнями економічного і культурного будівництва, для більш тісного зв'язку ідеологічної роботи з боротьбою за виконання ключових народно-гospodарських і соціально-політичних завдань.

ОДНИМ з них є дальнє прискорення впровадження у виробництво досягнень науково-технічного прогресу.

ПОЗИВНІ „ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ“

Чверть століття тому почався рух за комуністичне ставлення до праці. Його ініціатори — передові колективи Москви — виступили з пропозицією відзначити знаменну дату ударною працею, провести 15 жовтня комуністичний суботник.

ЯК НА СВЯТО

Трудівники Артемівського УВП однозначно підтримали патріотичне починання москвичів. Дружно і організовано вийдуть вони на свято праці і досягнуть у цей день високого виробництва.

Протягом зміни вирішено виготовити продукції на 4 тисячі карбованців, 250 карбованців зароблених коштів

буде перераховано у фонд п'ятирічки.

Передові робітниці М. І. Свченко, Г. М. Бакухіна, З. І. Артемова, А. М. Рубан зобов'язалися добитися не тільки найвищої віддачі, а й відмінної якості продукції.

Р. ТРЕТЬЯК,
старший економіст Ар-
темівського УВП.
Донецька область.

ЯКІСТЬ — ВІДМІННА

Заклик москвичів підтримують багато трудових колективів УТОГ. У числі перших на патріотичну ініціативу відгукнулися нечуючі робітники Стрийської швейної фабрики, більшість яких мають почесне звання «Ударник комуністичної праці». Члени УТОГ постійно підвищують продуктивність праці, поліпшують

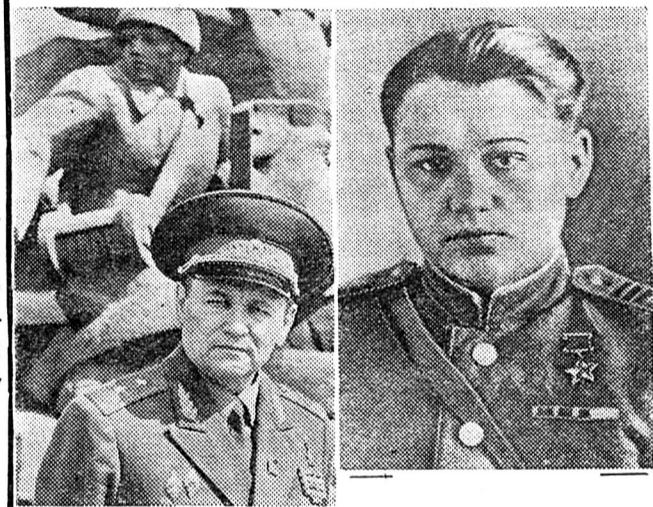
якість продукції. Серед працівників соціалістично-го змагання С. І. Пилипів, В. М. Швабік, Т. І. Сержанта та багато інших.

Трудівники дали слово ознаменувати свято праці значним перевиконанням даних норм виробітку, високою якістю продукції.

Р. ЗБОРОВСЬКИЙ.

Львівська область.

ПОДВИГ НА ДНІПРІ

Битву за Дніпро було виграно.

Серед воїнів, удостоєних високого звання Героя Радянського Союзу за штурм Дніпра, був і сержант зв'язківець М. К. Пилипенко, про якого розповідають знімки репортерів РАТАУ.

На знімках: ліворуч — зустріч з бойовою юністю. Є в «Українському державному музеї Великої Вітчизняної війни 1941—1945 рр.» скульптурна композиція, на якій зображені радянські воїни при переправі через Дніпро. Один з них, юний сержант, забезпечує зв'язок своїм товаришам. Прототипом його був М. К. Пилипенко; праворуч — М. К. Пилипенко у дні Великої Вітчизняної війни (архівне фото); внизу — М. К. Пилипенко, нині генерал-лейтенант начальник Київського вищого військового інженерного училища зв'язку імені Калініна розповідає курсантам про дії зв'язків під час бою на лютізькому плацдармі.

Фото Ю. МОСЕНЖНИКА,

В. РЕПІКА.
(Фотохроніка РАТАУ).

ПРОФЕСІЯ вчителя в нашій країні — одна з найбільш почесних, найбільш шанованих народом. Вчителю належить важлива і провідна роль у вихованні підростаючого покоління, формуванні його світогляду, активної життєвої позиції. Радянський педагог є надійним помічником партії у навчанні та комуністичному вихованні юної зміни. І як говорив на червневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС Ю. В. Андропов «...партія добивається того, щоб людина виховувалась не просто як носій певної суми знань, але, насамперед, як громадянин соціалістичного суспільства, активний будівник комунізму, з притаманними йому ідейними настановами, мораллю та інтересами, високою культурою праці і поведінки». І тут головна роль належить вчителю. Це він повинен навчити своїх вихованців самостійно думати, наполегливо працювати, переборюючи труднощі.

У доповіді члена Політбюро ЦК КПРС, секретаря ЦК КПРС К. У. Черненка «Актуальні питання ідеологічної, масово-політичної роботи партії» дана висока оцінка праці вчителя: «Він— довірена особа суспільства у вихованні наших дітей, надійна опора партії в агітації і пропаганді, в усій ідеологічній діяльності. Джерела багатьох громадянських якостей, тих знань, які довгі роки служать людині, нероздільно з'язані з роботою шкільних вчителів. Нам треба всемірно підніснити, оберігати престиж вчителя, постійно дбати про поліпшення умов його праці і побуту, ідейну і професійну підготовку».

Особливо складна і відповідальна праця педагогів у школах для дітей з вадами слуху. Першочерговим завданням вчителя у такому навчальному закладі є перша за все навчити нечуочу дитину розуміти словесну мову, спілкуватися з її допомогою, правильно висловлювати свої думки як усно, так і письмово. Без вчителя, без спеціального навчання дитина з вадами слуху не може оволодити такими наявниками.

Керуючись рішеннями і ХХVI з'їзду КПРС, листопадового (1982 р.) та червневого (1983 р.) Пленумів ЦК КПРС, педагогічні колективи шкіл для дітей з недоліками слуху на Україні

— ЗАВТРА — ДЕНЬ УЧИТЕЛЯ —

ні докладають багато зусиль для того, щоб озброти учнів з підучуючими знаннями з основ наук, сформувати їх світогляд, виховати високоморальних членів нашого суспільства. Особливо зросли вимоги до педагогів тепер, коли школи для глухих і слабочуючих дітей розпочали перехід на вдосконалені навчальні плани та програми.

Натхнено і творчо працюють колективи Чернівецької (директор В. М. Ключник), Володимир-Волинської (директор І. І. Лунчук), Піщанської (директор В. Ф. Веретільник), Воронішевградської (директор М. П. Бондаренко) спец-

школ-інтернатів для глухих дітей, Київської № 18 (директор Л. В. Курушкіна), Харківської (директор Л. В. Мільчевська), Дніпропетровської (директор В. М. Гавриленко), Березівської (директор І. І. Маргуліс) спецшкол-інтернатів для слабочуючих дітей.

Добрих результатів домагаються у своїй роботі вчителі С. О. Логвинович, Л. С. Даневська, Л. О. Лісунова, Н. Г. Артисюк з Володимир-Волинської спецшколи-інтернату для глухих дітей. У роботі цих освітніх організацій поєднується професійна компетентність, творчий пошук, комплексний підхід до навчально-виховного процесу, наукова організація праці. Ім властиві такі необхідні педагогічні якості, як вимогливість, прагнення до вдосконалення своєї майстерності, доброзичливість. Ці вчителі добре знають психофізичні особливості та індивідуальні особливості глухої дитини і з успіхом використовують ці знання у своїй діяльності. Велику увагу приділяють вони формуванню мови учнів в усній і письмовій формах, наполегливо працюють над збалансуванням та розширенням їх словникового запасу, формують навички невимушеного спілкування. Максимально розвивають і використовують залишки слуху та правильну вимову як на спеціальних (індивідуальних і фронтальних) заняттях, так і на уроках, здій-

снюють індивідуальний підхід до кожного з учнів. Підопічні цих вчителів, як правило, виховані, мають міцні знання, володіють розмовою лексикою, зрозумілою для оточуючих. Вчителі постійно прищеплюють їм інтерес до навчання, потяг до знань. Запорукою успіху в цій важливій роботі є сумлінна і ретельна підготовка до кожного уроку, глибока розробка форм і методів їх проведення, правильне визначення навчальної і виховної мети, відповідний добір наочності, дидактичного матеріалу і, безперечено, велика любов до дітей, до своєї праці.

Найважливішим завданням у справі комуністично-виховання, всебічного розвитку особистості, зазначалось на червневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС, є принциплення школ-інтернатів для глухих дітей Маринів Володимир Вікторович. Це справжній ентузіаст своєї справи. Володимир Вікторович добре володіє методикою викладання праці в школі для глухих, уміло прицеплює трудові навички дітей, формує у них самостійність, любов до праці. Учитель ретельно готується до кожного уроку, підбирає і продумує завдання для кожного учня, враховуючи його психо-фізичні особливості. В. В. Маринів організовує і проводить конкурси «Майстер — золоті руки». Багато його вихованців нагороджено дипломами і грамотами за успіхи в трудовому навчанні.

Немало праці, ініціативи і наполегливості доклав і продовжує докладати Володимир Вікторович у створенні центру трудового навчання і професійної орієнтації. Центр об'єднує в собі навчальні майстерні, кімнату профорієнтації, методичний кабінет трудового навчання і профорієнтації,

виставку дитячих робіт. Все це оформлено естетично і з великом знанням справи. У майстернях встановлено пульт управління для керівника занять, стаціонарний кіноапарат та епідіаскоп, автоматичне затемнення вікон. За активною участю вчителя праці в школі створено зразковий кабінет естетики, кімнату казок та інше.

Добре, коли у школі є справжній наставник, учитель вчителів, який вбачає свою місію в тому, щоб спопочатку допомогти педагогам, навчити їх, а вже потім здійснювати контроль. Саме таким порадником є заступник директора з навчально-виховної роботи Полтавської спецшколи-інтернату для глухих дітей Лідія Тимофіївна Бондаренко. Особливу увагу вона приділяє вчителям початкових класів, тому що їх педагогічна діяльність — чи не найголовніша ланка в навчально-виховному процесі. Лідія Тимофіївна дає глибокий, кваліфікований аналіз кожного уроку і обов'язково практичні пропозиції — опрацюючи відповідну методичну літературу, відвідувати уроки своїх колег, одержати по-трібні консультації. Обов'язково наставниця побудує на уроках з метою перевірки, як виконуються поради і рекомендації. Лідія Тимофіївна поєднує у собі і вчителя, і методиста, організатора і вихователя колективу педагогів та учнів, її притаманне почуття нового, постійний пошук можливостей дальнішого вдосконалення форм і методів навчально-виховного процесу.

Кращі вчителі та вихователі спецшкол для глухих і слабочуючих дітей нашої республіки широко використовують усі аспекти педагогічної праці, якими надійні вихователі відзначаються. Вони беруть участь в усіх виробничих та громадсько-політичних заходах.

Щиро вітаємо педагогів з Днем учителя! Бажаємо націнення, творчих успіхів у благородній справі навчання і виховання дітей з вадами слуху.

Г. ПРОКОПОВА,
методист
Республіканського
учбово-методичного
кабінету спеціальних
шкіл
Міністерства
освіти УРСР.

Григорій Костянтинович Скляров у Одеському виробничому об'єднанні «Електрик» неодмінно називають серед кращих спеціалістів.

Працює він різальником тканин. За старанність, високу відповідальність при виконанні дорученої справи Григорію Костянтиновичу присвоєно звання «Ударник комуністичної праці».

Виробничі завдання трудівник виконує на 140—145 процентів при відмінні якості всіх робіт.

Фото Й. МІНЬКА.

НИМИ ПИШАТЬСЯ ВЕСЬ КОЛЕКТИВ

Одним з крупних підприємств, створених за останні роки в місті-герої Одесі, є завод «Центроліт». Його продукція надходить в усі країни Радянського Союзу.

Працюють на заводі й люди, позбавлені слуху. Разом з усіма трудівниками заводу вони беруть участь в усіх виробничих та громадсько-політичних заходах.

Ударно трудяться робітники обробної дільниці цеху дрібного чавунного літва, якою керує старший майстер А. С. Федосов. Робітники цієї дільниці В. Химчук, А. Волковинський, Н. Лазар, виконуючи систематично норми виробітку на 120—125 процентів, набагато обигнали час. Перший з них працює в рахунок січня 1984 року, другий і третій — в рахунок грудня 1983 року. Не відстають від них і виробничі стережневі дільниці. Особливо варто відзначити члена цього колективу Н. М. Шевчука. Виконуючи щоденно по півтори норми, він добився того, що на його трудовому календарі вже березень 1984 року.

З рядових робітників виріс до майстра член УТОГ Андрій Іванович Шостак. Під його керівництвом трудиться 14 висококваліфікованих спеціалістів обробної дільниці. Цей колектив передовий у цеху. Всі члени його виконують виробничі завдання на 115—120 процентів при зобов'язанні 105.

За півтора року роботи майстром Андрій Іванович не пам'ятає випадку відставання. Серед ударників комуністичної праці варто також назвати ще плавильників цього ж цеху В. Г. Клинкова та А. І. Родіна.

Колектив компактної групи спрямовує свої зусилля на гідну зустріч 25-річчя руху за комуністичне ставлення до праці.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

Заслуженим авторитетом користується на Харківському УВП-2 група народного контролю. Очолює її комуніст Ганна Дмитрівна Педоренко.

Основним у своїй роботі народні дозорці вбачають попередження порушень.

На зімку: першівка заводської їдалі (зліва направо) член групи народного контролю робітниця УВП-2 Лідія Андріївна Белкіна, шеф-кухар Надія Іванівна Малиновська та Ганна Дмитрівна Педоренко.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ВЕСІЛЛЯ У НАШОМУ КУЛЬЗАКЛАДІ

Клуб «Радянські звичаї та обряди», що діє при Донецькому обласному будинку культури, нещодавно організував комсомольське весілля активним учасникам художньої самодіяльності — Л. Куршевій та В. Стіхніу.

Святково прикрашений зал зустрів молодят жартівливими плакатами і вітаннями. Голова облвідділу УТОГ М. В. Калинченко, представники громадськості і друзі широ поздоровили молоде подружжя зі вступом у шлюб і побажали їм багато років сімейного щастя.

Колектив художньої самодіяльності кульзакладу підготував до цієї знаменної події цікаву концертну програму. Г. Гарипова виконала пісню «Порада і любов». Друзі нареченої — артисти московської естради, брати-блізнюки Анатолій і Віктор Губенки — виступи-

ли з кількома комедійними номерами. Солісти ансамблю танцю П. Мензевітій, О. Пристая та А. Таранов виконали жартівливі танці. А наречений — В. Стихін — присвятив своїх коханій пісню «Ти поклич мене», яка мала величезний успіх у присутніх. Завершив кон-

церт вокально-інструментальний ансамбль, що на честь батьків молодят виконав пісні «Батьківський дім» і «Мамині слова».

Такої веселої, цікавої і дотепної програми на комсомольських весілях ще не влаштовували. Нині вже маємо добрій почин. Тепер слід зробити його міжнародною традицією, що допоможе клубові «Радянські звичаї і

обряди» залучити ще більше людей до змістового і культурного відпочинку.

А для майбутніх подружжів парце буде справжнє свято, яке запам'ятатиметься їм надовго.

Л. РАДОМСЬКА,

методист Донецького

обласного будинку

культури.

НЕ ЗАБУДЕМО ЇХ ІМЕНА

Під таким девізом в Павлоградському будинку культури УТОГ відбувся урочистий вечір-зустріч з учасниками Великої Вітчизняної війни — воїнами-визволителями Павлограда від німецько-фашистських загарбників.

Цього дня культурний зал мав святковий вигляд. Стіни на преса і наочна агітація були присвячені знаменний даті — 40-річчю визволення

рідного краю від німецько-фашистських загарбників. Вечір відкривала голова міжрайвідділу УТОГ С. А. Забіра, яка висловила впевненість, що ознаменування славного ювілею додаст нових сил і творчого напихнення в успішному виконанні рішення ХХVI з'їзду КПРС, листопадового (1982 р.), черневого (1983 р.) Пленумів ЦК КПРС, завдань Продовольчої програми.

З доповідю «Про 40-річчя визволення Павлограда» виступив учасник Великої Вітчизняної війни, лектор товариства «Знання» Олександр Григорович Чабаненко.

Сподядами про боротьбу за визволення рідного міста поділився ветеран війни Петро Антонович Ткаченко. Свою розповідь він доповнював ілюстраціями, вирізками і цитатами з періодичних видань, ознайомив уча-

сників зустрічі з альбомом фотографій, що відтворили геройчні образи воїнів-визволителів України, які загинули в боях за честь і свободу радянського народу.

Присутні широ подякували гостям, які зберегли світлу пам'ять про загиблих і живих, котрі своїм ратним подвигом принесли визволення рідному краю, всій Радянській Вітчизні.

3. СВІТЛЯНОВА.

Дніпропетровська область.

РАДИМО ПРОЧИТАТИ ПРИРЕЧЕНИ

«Останні постріли» — так називається книга, яку щойно випустило видавництво «Каменяр». Її автори колишній чекіст Павло Удахін та журналіст, лауреат премії імені Ярослава Галана Полікарп Шафета створили документальну повість, в основу якої покладено події і факти, що мали місце в перші післявоєнні роки на Волинській землі. Йдеться у ній про боротьбу з націоналістичними бандами, які залишили за собою кривавий слід з метою повернення старих порядків.

Свою розповідь автори ведуть у двох планах: з одного боку розкривається наполеглива, злагоджена робота і сміливі дії чекістів, що спираються на підтримку місцевого населення, з другого — розкривається звіряче обличчя націоналістичних бандитів, які не зупиняються ні перед чим у досягненні своєї ганебної мети. Одразу відзначимо, основна увага читачів прикута до активних дій прапорщиків державної безпеки, які виявляють розуміння ситуації і вживають усіх заходів для зневаження бандитів та їх ватажків.

Звичайно, автори не ставили перед собою мети створювати колоритні образи героїв твору, як це ви-

з'являються на сторінках книги у зв'язку з здійсненням тієї або іншої операції.

Ось одна з постатей — Федір Васильович Тарасов. «Велике життя пройшов чоловік. З шістнадцяти літ у партії, чекістом став при Дзержинському. Коли випадала вільна хвилина, розказував про свою неспокійну молодість, яка пройшла в Заволжських степах, в Середній Азії, де він, молодий чекіст, виловлював басмачів, організовував комсомольські осередки, налагоджував роботу продовольчих загонів».

Звичайно, і в цьому особливість і сила діяльності органів безпеки нашої країни, що без народної підтримки, без допомоги рядових людей, не можна було розріховувати на успіх справи. Авторам вдалося і тут показати, як у ході підготовки і ліквідації націоналістичних банд, чекісти знаходили спільну мову з селянами, користувалися їхньою

допомогою, їх порадами і підтримкою, хоч окремі з них були налякані і попереджені бандитами. Запам'ятовується вчинок юнака Миколи Олещука, який включився у операцію і допоміг викрити бандитську боївку і зневідомити її. Та й у інших випадках, як видно, не обходилося без спілкування з людьми. З іншого боку, населення у своїй переважній більшості не підтримувало акцій жовто-блакитників, засуджувало їх дії, а деякі з них гинули од рук ворога, кидаючи їм слова

приреченості і віри у торжество нового життя.

Ворожий табір представлений у творі в основному ватаажками націоналістичних банд, але автори не ставили собі за мету створювати соціальні типи, тому й вишили вони описовими, часом навіть поверховими. Ale не забуваймо про те, що йдеться про документальну повість, де все описане мало місце. Головне, думається, все ж в тому, що розкрито звірячу жорстокість бандитів. Кров холоне в жилах, коли стаєш свідком того, як вони безжалісно вбивають невинних дітей, жінок, літніх людей, використовуючи дикунські методи розправи, нохом і закруткою, шибеницею і придушенням брудними руками. Так вчиняють тільки приречені. Поступово, крок за кроком, дякуючи стараний і продуманій роботі чекістів, при підтримці населення, викриваються банди Савкі, Неситого, Дубового, Заліського та інших. Лунають останні постріли.

Книга П. Удахіна і П. Шафети читається з неослабним інтересом, як справжній детективний твір, але на документальній основі, де немає місяця вигаданому. Усім своїм змістом вона ще раз нагадує про те, що українським буржуазним націоналістам нема на що сподіватись, усі їх спроби повернути старі порядки приречені. Цього вчинить історія.

Гр. ВАРТАНОВ.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

ПЕРЕКОНЛИВА ПЕРЕМОГА

Завершилася республіканська першість з футболу серед нечуючих спортсменів, в якій взяло участь вісім команд.

Турнір проходив на стадіоні товариства «Локомотив» у м. Запоріжжя. Колективи змагалися у двох підгрупах: у першій силими помірялися команди Києва, Донецька, Миколаєва і Черкас, у другій — Запоріжжя, Львова, Одеси і Дніпропетровська.

Найкраще підготувалася до першості республіки команда Київської облспортфедерації, яка впевнено подолала опір суперників у своїй підгрупі, вигравши всі зустрічі. Переможцем

другої підгрупи вийшла команда Запоріжжя. Зустріч цих колективів у фіналі завершилася переконливою перемогою киян з рахунком 4:1, які й стали чемпіонами республіки. На другому місці команда Запоріжжя, на третьому — Львова.

Сьоме і восьме місця дістались відповідно командам Дніпропетровська і Черкас, що мають залишити першу групу. В наступному році замість них за найвищі нагороди боротимуться переможці зональних змагань — команди Харківської та Івано-Франківської облспортфедерацій.

Б. БУРАКІВСЬКИЙ.
м. Запоріжжя.

НА ЧЕСТЬ ДНЯ БІГУНА

Практично всі учні 4—10 класів Миргородської спецшколи-інтернату для слабочуючих дітей за встановленою традицією взяли активну участь у легкоатлетичних стартах, присвячених всесоюзному Дню бігуна.

Школярі змагалися в трьох вікових групах. У молодшій (4—5 клас) кращі результати на дистанції 300 метрів серед хлопчиків показали п'ятикласники Р. Назаров, І. Мороз, четверто-класник А. Попела, а серед дівчат одноособового переможця так і не вдалося виявити — фінішну стрічку дистанції 500 метрів одночасно перетнули Л. Шульга з 8 класу, В. Красчук з 9 класу і Л. Пустякова (10 клас).

Цікаво, що в середній віковій групі (6—7 клас) дистанцію 500 метрів серед хлопчиків найшвидше пробігли семикласники, а серед дівчат — шестикласниці.

О. ПОЛІВ'ЯНИЙ.
Полтавська область.

ЗУСТРІЧІ, ВРАЖЕННЯ

Не тільки добре працювати вміють нечуючі трудівники Харківських УВП, але й змістово відпочивають. Особливою популярністю користуються у них туристичні поїздки. Так, весною

нинішнього року виробничі люди побували в країнах соціалістичної співдружності — Угорщині і Чехословаччині. А нещодавно відбулась не менш цікава і захоплююча поїздка до Ленінграда — колиски Великої Жовтневої соціалістичної революції, міста-героя, міста-музея, міста-трудівника.

Знайомство з Ленінградом розпочалось з огляду Петропавловської фортеці. Екскурсанти побували в сиріх, похмурих казематах, де за царя утримувались політичні в'язні — борці за свободу поневоленого народу. Учасники поїздки відвідали каземат, де перебував перед стратою брат В. І. Леніна Олександр Ульянов.

Наступний етап екскурсії — ознайомлення з експонатами Російського образотворчого музею. Тут харків'яни оглянули шедеври живопису і скульптури російських і радянських майстрів.

Хвилюючою подією стали відвідини Піскарьовського кладовища, де хвилиною мовчання українські туристи віддали даніні пам'яті жертвам 900-денної блокади міста на Неві. Потім відбулася екскурсія по ленінських місцях, зустріч з легендарним крейсером «Аврора», який сповістив людство про новий етап у все-світній історії.

Закінчилася поїздка огляdom будинку, де жив цар Петро І.

М. МОЗГОВИЙ.
м. Харків.

БЕЗПЕКА ДОРОЖНОГО РУХУ

НОВИЙ УКАЗ ДІЄ

Якщо раніше порядок на шляху встановлювався в кожній союзній республіці по різному, то чинність нового Указу поширюється на всю територію країни. Треба, насамперед, зазначити, що спрямований він проти злісних порушень дорожньої дисципліні.

До порушників правил, що свідомо не бажають виконувати вимоги дорожньої безпеки, буде застосовано попередження, штраф або позбавлення права на управління транспортним засобом. При цьому враховується характер порушення, повторність, його вплив на безпеку руху.

Відповідні статті Указу передбачають підвищення відповідальності за найбільш небезпечні порушення дорожніх правил, що найчастіше призводять до аварій. Це — перевищення швидкості, нехтування сигналами регулювання руху, недодержання вимог знаків і розмітки, порушення правил обгону, маневрування, рядності та інші.

До числа найбільш небезпечних відноситься і управ-

лення транспортом у нетверезому стані. Як і раніше, наше законодавство не ставить вид і міру покарання у залежності від ступеня сп'яніння. Критерій один:

за кермом — ні грамма спиртного. Той, хто вчинить такий проступок уперше, сплатить штраф до 100 карбованців або буде позбавлений права на управління стріком до одного року. При повторному — протягом року затриманні нетверезий водій позбавляється права на управління транспортним засобом на строк від одного до трьох років. Такі ж санкції передбачені і за передачу керма особі у нетверезому стані.

Талон попередень, який нині діє, поступово буде замінено на талон до посвідчення водія, тому нові дисципліни на автомобільних трахах. Він забезпечить захист прав і інтересів громадян — пішоходів і водіїв, допоможе зберегти здоров'я гаїття людей.

С. КУКСА,
старший державотоїн-
спектор Управління ДАІ
УВС Київського міськ-
виконкому.

На Сімферопольському УВП швачку-мотористку Людмилу Малиновську та наладчика Миколу Бельського знають як сумлінних, вправних виробничників.

Аматорська ж сцена — то їхнє справжнє захоплення.

На знімку: Л. Малиновська та М. Бельський виконують гуцульський танок.

Фото О. ШУСТА.

Редактор
П. БУЛАТОВ.